

MŮJ NÁVRAT K WALTEROVIC KLUKŮM

ALI NOVAK

Přeložila Andrea Krajčovičová

COO
BOO

Můj návrat k Walterovic klukům

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Ali Novak
Můj návrat k Walterovic klukům – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MŮJ NÁVRAT
K WALTEROVIC
KLUKŮM

ALI NOVAK

COO
BOO

Pro Jackieho, toho nejlepšího bratra na světě.

*Promiň, že jsem ti kradla jméno, když jsme byli
malí, a díky, že jsi to nesl tak statečně.*

prolog

čt 6. června, 13:32

JACKIE

Pekne jsi me nastval.

COLE

Cim?

JACKIE

Ze jsi mi dal pusu!

COLE

To je divny...

Jeste pred dvema hodinama to
vypadalo, ze se ti to docela libi

JACKIE

Jo, ale ted na tebe nemuzu prestat
myslet, coz je dost nanic, kdyz se
zase uvidime az za par mesicu!

COLE

Presne proto jsem to udelal

JACKIE

Jsi fakt priserny.

Uz nastupuju do letadla. Ale jeste
jsme neskoncili, promluvime si
o tom pozdeji.

COLE

Hele, doma budes mit plno jinych
starosti, nechces to spis nechat az
na srpen, az se vratis?

JACKIE

Ach jo, no tak dobre.

COLE

Dobre dolette

čt 6. června, 21:37

JACKIE

Konecne doma

COLE

Super, ze jste dorazili v poradku. Ale
udelas pro me neco?

JACKIE

No, jak te tak znam, tak to zalezi
na tom, co po mene chces...

COLE

Zase se tam s Dannym nebavte az moc dobre. Bojim se, ze se jinak z NY nikdy nebude chtit vratit

JACKIE

Promin, ale nic neslibuju.

Behem letu jsme si sepsali, co vsechno tady chceme stihnout.

COLE

Sepsali? Tomu moc neverim

JACKIE

No dobre, sepsala jsem to ja.

COLE

To jsem si presne myslel

JACKIE

Ale abys vedel, zacal s tim Danny, rikal mi, co vsechno chce videt.

Ja jsem to jenom zapsala.

COLE

Co treba?

JACKIE

Reknu ti to zitra, jo? Jsem uplne hotova, musim si jit lehnout.

COLE

At se ti o mne hezky zda

JACKIE

Dobrou noc, Cole.

po 10. června, 8:12

COLE

To už jsi na mě zapomněla?

JACKIE

Co?

COLE

Rikalaš, že mi napíšeš o tom, co
všechno jste si s Dannym naplánovali

JACKIE

Sakra, no jo, promiň. Posledních
par dní jsem dost mimo.

COLE

V pohode

Jak mimo?

JACKIE

Nevím. Je zvláštní se sem vracet.

COLE

Chceš si o tom popovídat?

JACKIE

Ted zrovna nemuzu. Dneska
nastupuju na staz.

COLE

Nerikej! Hele, jestli do ty prihlasky na
vejsku pridas jeste neco, bude jim
trvat mesice, nez si ji prectou celou.

JACKIE

Nechci to podcenit, chapes? Fakt
tohle dneska slyset nepotrebuju.

COLE

Jackie, delam si z tebe srandu.
Gratuluju!

A kam na tu staz jdes?

JACKIE

Do tatovy firmy. Pak ti to vsechno
povypravim.

COLE

Hodne stesti

po 10. června, 19:28

COLE

Tak jaky byl první den?

pá 14. června, 15:52

COLE

Hele, tomu neuveris! Manazer u Tonyho dal vypoved. Takze me povysili

so 15. června, 10:11

JACKIE

To je super, Cole! Blahopreju!

COLE

Diky! Sice kvuli tomu stravam min casu opravovanim aut, ale ty penize navíc potrebuju na skolu.

Jo a jinak jsem byl vcera na veceri u nasich, bez vas s Dannym to tam bylo hrozne divny.

ne 23. června, 16:34

COLE

Ses docela podrazacka, ne?

JACKIE

Nevim, o cem to mluvis.

COLE

Lharko. Vzala jsi Dannyho do divadla na Broadwayi

JACKIE

A to se nesmi?

COLE

Nesmi, zvlášt když to podle něj bylo nejlepší představení, co kdy nazívo viděl.

Jestli se do New Yorku zamiluje, tak se mi nikdy nepodari ho přesvědčit, aby se vrátil do Colorada.

JACKIE

A co mám podle tebe dělat, to ho mám někde zamknout a nikam ho nepoustet?

COLE

Jo, to by bylo lepší. A co jinak, jak se máš? Pak už jsi mi o te stázi vůbec nic nepsala.

st 26. června, 23:02

COLE

Ja jsem te necim nastval?

JACKIE

Ne, proč?

COLE

Protože jsi se mnou od chvíle, cos
odjela, v podstatě přestala mluvit.

pá 28. června, 17:16

JACKIE

Cau, Cole. Promin, že se vůbec neozyvám. Je
to pro mě tady doma těžší, než jsem si
myslela. Potřebuju si to všechno promyslet.
Můžeme si promluvit, až se v srpnu vrátím?

první kapitola

Když jsem do Colorada přijížděla poprvé, byla jsem uzlíček nervů. Vzhledem k okolnostem to i dávalo smysl. Musela jsem odjet z jediného místa na světě, kde jsem se cítila doma, a navíc jsem se musela přestěhovat na druhou stranu země do rodiny ženy, kterou jsem ani neznala a která se ještě k tomu o tom, že má *dvanáct* dětí, jen tak mezi řečí zmínila až ve chvíli, kdy už jsme seděly v letadle z New Yorku.

Tentokrát to ale mělo jiné příčiny.

Když letadlo přistálo na denverském letišti, byla jsem celá nesvá, ale teď jsem se nemohla vymlouvat na totéž co minule – už jsem žila i jinde než v New Yorku, Katherine se o mě starala jako o vlastní dceru... a těch jejích dvanáct dětí? Ty mě naučily, že nemusím být za všech okolností dokonalá.

Návratu do Colorada jsem se bála z jediného důvodu – bylo mi jasné, že zanedlouho po svém příjezdu budu muset čelit Coleu Walterovi, a nedalo se předvídat, jak mě asi Cole přivítá. Zatímco jsem u pásu na zavazadla čekala na svůj kufr, málem jsem mu napsala. Naštěstí

jsem stihla vytukat pouze první tři slova, pak jsem si uvědomila, co to dělám, a rozepsanou zprávu jsem zase smazala. Možná to ode mě bylo fakt zbabělé, ale co bych mu asi tak mohla napsat, když jsem s ním poslední dva měsíce vůbec nemluvila? Jestli neví, že jsem se vrátila, stejně se to dozví co nevidět. Ve Walterovic rodině se novinky a drby šířily rychlostí blesku.

V mezičase se mi snad podaří vymyslet, jak se mu omluvím.

Nemyslím si o sobě, že bych měla kdovíjaké sklony k násilí. Ale když Isaac Walter u obrubníku zastavil o více než hodinu později a zeširoka se přitom samolibě usmíval, jako kdyby pro mě nepřišel s neomluvitelným zpožděním, nemohla jsem si pomoci a v duchu jsem se už viděla, jak ho chytám pod krkem. Hodila jsem si kufr na korbu auta, rozrazila jsem dveře u spolujezdce a věnovala jsem mu ten nejmrazivější pohled, jakého jsem byla schopná.

„Kde jsi *proboha* byl? Už tady čekám –“

„Čau, Jackie. *Tak* rád tě vidím,“ přerušil mě, sklopil si stínítko a prohlížel se v zrcátku. „Je mi jasné, že sis pro mě určitě připravila dlouhý kázání, ale než mi začneš nadávat, chci se tě na něco zeptat.“ Prohrábl si uhlově černé vlasy, pak se na mě letmo podíval, zatímco jsem ležla do auta. „Máš řidičák?“

„Ne,“ procedila jsem skrz zatnuté zuby. Vyrůstala jsem v New Yorku, a tak jsem si nemyslela, že ho kdy budu potřebovat. „No a co?“

„Protože kdyby pohled zabíjel, tak už bys musela moje bezvládné tělo jít někam zakopat a čekala by tě dost dlou-

há procházka domů. Neměla bys mi spíš děkovat, že jsem pro tebe přijel?“

„Rozhodně ne, když jsi tady měl být už dávno!“

„Nemůžu za to, že vaše letadlo mělo zpoždění,“ odpověděl a já jsem chtěl nechtěl musela uznat, že v tomhle má pravdu. Původně pro mě na letiště měla přijet Katherine, ale můj dopolední odlet se tak zpozdil, že jsem do Colorado měla dorazit zrovna v době, kdy měl Jordan fotbal.

„Ne, ale tvoje teta mi slíbila, že tady budeš –“

„Je úplně jedno, co ti slíbila, protože se mě předtím nezeptala,“ prohlásil Isaac a zacukalo mu v čelisti. Nadechl se a pak klidnějším tónem dodal: „Už jsem měl něco domluvenýho.“

„No dobře, tak fajn,“ zabručela jsem a zapínala jsem si bezpečnostní pás, „ale vážně jsi mi nemohl dát vědět?“

„Promiň, ale nevolala jsi mi v úplně nejlepší chvíli. Teda aspoň ne pro tebe. Já jsem se v tu chvíli bavil úžasně. Řeknu to takhle... moje zábava právě *vrcholila*.“

Jakmile to vyslovil, podezřívavě jsem přimhouřila oči. Podle toho, jak domýšlivě mi to vykládal, bych nejspíš měla být ráda, že žádné podrobnosti nevím, ale jestli se moje tušení ohledně toho, proč pro mě přijel pozdě, potvrdí, možná budu muset svůj odpor k násilí přehodnotit. Modrá krajková podprsenka zahozená na podlahu auta působila podezřele, ale nevyvratitelný důkaz to nebyl. Spodní prádlo se v autě, o něž se kluci dělili, neobjevovalo každý den, ale sem tam k tomu došlo. Mojí pozornosti však neušlo množství nedopalků v prázdném kelímku od pití, který Isaac používal jako popelník – cigaretových špačků tam bylo tolik, že s ním v autě podle všeho musel kouřit i někdo další. V kabině to navíc smrdělo tabákem a... zčervenala jsem.

Sexem. Smrdělo to tam sexem. Původně jsem si toho nevšimla, protože to přebila ta *eau de rakovina plic*, ale v autě se držel jasně rozpoznatelný pach pižma a potu.

„Panebože!“ Stáhla jsem si okýnko, abych dovnitř vpustila trochu čerstvého vzduchu. „Ty sis to tady s někým rozdával, že jo?“

„*Moi?*“ připlácl si Isaac ruku na hrudník a v předstíraném rozhořčení stáhl obočí. „To je vážné obvinění. Jak tě to napadlo?“

„Protože to tady smrdí sexem!“

„Oukej, nachytalas mě,“ přiznal Isaac, opět se na mě ješitně usmál a já jsem mu ten úšklebek okamžitě zatoužila z tváře smáznout. „Ale to mi řekni – jak tohle po čichu poznáš zrovna *ty?*“

Červené tváře mi už celé hořely. Ačkoli jsem s *tím* žádné zkušenosti neměla, kluci auto k jiným účelům než čistě k přepravě použili už i v minulosti. V životě nezapomenu, jak trapně mi bylo, když jsem jednou po škole nasedla do pickupu, nakrčila nos a zeptala se, co to tam tak smrdí. Danny, Lee i Nathan se mi smáli celou cestu domů.

„Takže jenom aby bylo jasno,“ prohlásila jsem a jeho otázku jsem přešla bez odpovědi, „jsi mě tady nechal víc jak hodinu čekat, protože sis to zatím s někým rozdával?“

Isaac se ani nesnažil vypadat kající, prostě zařadil a opatrně se rozjel zpátky do chaotického chumlu aut před příletovou halou. „Jak jsem říkal, už jsem měl něco domluvenýho.“

Zhluboka jsem se nadechla a přinutila jsem se zůstat v klidu. Během léta stráveného v New Yorku jsem si k vlastnímu zděšení uvědomila, že u Walterových vlastně bydlím ráda. Obecně řečeno s nimi byla zábava, podpořovali mě a vždycky jsem se s nimi nasmála. Když jsem

od nich odjela, začalo se mi po nich stýskat, ale zároveň jsem díky tomu odloučení i pozapomněla, jak otravní někteří z nich dokážou být.

„Jsi fakt neuvěřitelný.“

Rty se mu zavlnily. „Jo, jo, to už jsem slyšel. Několikrát.“

Přestože jsem měla sto chutí Isaaca zaškrtit, přece jenom jsem za sebou měla dlouhou cestu a už jsem neměla sílu dál poslouchat jeho typické nechutné narážky, raději jsem si do uší strčila sluchátka. Až se pořádně vyspím, možná se mi podaří uplatit některého z jeho mladších bratranců a s jejich pomocí se mu pomstít.

„No táák, Jackie,“ trucoval Isaac, „se hned neurážej. Vždyť jsme se neviděli celý léto.“

„Očividně by nám prospělo i delší odloučení.“

Hudbu ve sluchátkách jsem si zesílila, okatě jsem se zadívala z okýnka a zavrtala jsem se do sedadla. Isaac se se mnou neúspěšně pokoušel navázat rozhovor jenom další dvě minuty, pak to vzdal, a když už mě nic nerušilo, v myšlenkách jsem opět sklouzla ke Coleovi. Na co jiného bych taky na téhle cestě mohla myslet – když jsem po ní jela naposledy, tehdy v opačném směru, byla jsem sice promočená až na kůži, ale v sedmém nebi. Srdce se mi na chvíli zastavilo, když jsem si vzpomněla na naši pusu na rozloučenou, ale myšlenky na svoje pocity jsem rychle zahнала, protože by mi znovushledání s Colem akorát ztížily.

Když jsme dorazili do Copper Valley, podhorského městečka nedaleko Walterovic ranče, měla jsem v puse trochu krvavou pachutí, jak jsem se cestou neklidně kousala do rtu. Na svoje nervózní obavy jsem ale zapomněla, jakmile jsme vjeli na hlavní.

„Co se děje?“ zeptala jsem se a z okýnka jsem si prohlížela dělníky vykládající zátarasy do rohů náměstí.

„Ale, ale, najednou se mnou mluvíš, jo?“

„To se ještě uvidí.“ Podle toho, jestli se dál bude chovat jako kretén.

„Chystají to na zítřejší pouliční párty,“ vysvětlil mi. „Budou tam mít cukrovou vatu, malování na obličej i soutěž v házení balonků naplněných vodou. Přesně takový ty nezávadný kravinky, co máš tak ráda. Stopro tě to bude děsně bavit.“

Povyřádala jsem obočí. „A ty se fakt divíš, že s tebou nemluví?“

O deset minut později už Isaac odbočoval na dobře známou šterkovou cestu. Když jsme vyjeli na kopec a otevřel se nám výhled na ranč, pomalu jsem roztáhla pusku do širokého úsměvu. Všechno vypadalo přesně tak, jak jsem si pamatovala. Na pozadí nekonečně modré oblohy a zelených polí se nacházelo obří stavení s vlídnými žlutými okenicemi a několika přístavbami obehnané oprýskanou verandou, kterou stále ještě nikdo nenatřel.

Ještě jsem ani nestihla vystoupit z auta a Katherine už vybíhala ze vstupních dveří. „Jackie, už jsi tady!“ přivítala mě a pevně mě objala. „Zlatíčko, strašně jsi mi chyběla. Když mi Isaac řekl, že vám ten let znova posunuli, dost jsem tě litovala. Musíš být úplně hotová.“

Žnova posunuli? S přimhouřenýma očima jsem se přes Katherininu rameno zadívala na samolibě se šklebícího Isaaca.

Ježiši, to je ale ulhaný mizera!

Vyklouzla jsem z jejího objetí, ale ani jsem se nenamáhala to uvést na pravou míru. Walterovic sourozenci považovali bonzování za jeden ze smrtelných hříchů –

touhle bolestivou zkušeností už jsem si prošla loni –, takže ačkoli mi jeho lhaní pěkně pilo krev, věděla jsem, že stejnou chybu podruhé už neudělám.

„Díky, Katherine,“ odpověděla jsem, když mě vedla dovnitř. „Mám radost, že jsem zpátky.“

Moje sestra Lucy si vždycky strašně ráda dělávala legraci z mojí posedlosti seznamy.

Možná za to mohla moje dominantní povaha, ale uklidňovalo mě je sepisovat – každodenní seznamy úkolů jsem si svědomitě plnila, na rozmarňé soupisy životních cílů jsem se už nikdy znova nepodívala, nápady na vánoční nebo narozeninové dárky jsem si řadila podle ceny a na seznamy nejlepších knih či filmů jsem si zapisovala svoje oblíbená díla. Měla jsem dokonce i jeden superseznam, který sloužil jako rejstřík obsahující všechny moje důležité seznamy.

Po pár týdnech v New Yorku si Danny postěžoval, jak se mu stýská po domově, a tak jsem si sepsala seznam všeho coloradského, co mi chybí, aby si nepřipadal tak osaměle. Na úplně prvním místě byla Nathanova hudba. Strašně ráda jsem poslouchala, jak hraje, bylo mi jedno, jestli zrovna skládal novou písničku a spíš ji tak zkusmo vybrnkával, nebo bezchybně přehrával něco, co se naučil už dávno, jeho hudba mi totiž vždycky pomohla na chvíli zpomalit – ať už jsem zrovna dělala cokoli, ať už mi hlavou běželo bůhví kolik myšlenek, pokaždé jsem se zastavila a zaposlouchala jsem se do ní.

Takže když jsem teď vyšla na horní podestu schodiště a z jeho pokoje se ke mně donesly jemné tóny kytary,

veškerý stres z dlouhé cesty mě okamžitě opustil. Nemohla jsem se dočkat, až ho zase uvidím, a tak jsem kufr nechala stát u schodů a bezmyšlenkovitě jsem vešla do pokoje, nějakým klepáním na dveře jsem se nezdržovala.

A taky se mi to okamžitě vymstilo.

Nathanova postel zela prázdnotou, ale moji pozornost zaujal pohyb na druhé straně pokoje.

Trvalo mi celé tři vteřiny, než jsem zcela pochopila, na co se to dívám, a když mi to konečně došlo, zprudka jsem zalapala po dechu. Alex se zády opíral o čelo postele a v rukách pevně svíral útlý dívčí pas. Uplynula další vteřina, teprve pak jsem poznala její dlouhé lesklé vlasy a uvědomila jsem si, že se jedná o *Kim*, Alexovu kamarádku z dětství a jednu z mála holek, s nimiž jsem se od svého příjezdu sem spřátelila. Seděla mu obkročmo na klíně, pusou mu byla přisátá ke krku a ani jeden z nich na sobě neměl tričko.

„Panebože!“ Klopýtavě jsem odtamtud couvala, cestou jsem narazila do Nathanova stolu a omylem jsem z něj na zem shodila kytarový kapodastr.

Kim prudce zvedla hlavu. Jakmile si mě všimla, vypískla, skutálela se z Alexe a zakryla si hrudník.

„Sakra, pardon,“ řekla jsem a pevně jsem zavřela oči, nechtěla jsem vidět nic dalšího. Na jejich odpověď jsem nečekala a z pokoje jsem utekla.

„Jackie?“ Postel zaskřípala a pak po dřevěné podlaze zapleskaly něčí kroky. „Jackie, počkej!“

Upřímně řečeno jsem zrovna čekat chtěla ze všeho nejméně. Prchala jsem chodbou, ve snaze jim utéct jsem tam nechala i svůj kufr. Už jsem skoro dobíhala do bezpečí Katherinina bývalého ateliéru, když vtom mě někdo chytil za zápěstí.

„Čau,“ pozdravil mě Alex a jemně mě odtáhl od dveří.
„Kam tak letíš?“

Vzhledem k tomu, že jsem ho právě přistihla, jak si to s Kim v podstatě rozdává, řekla bych, že se mě na to ptát snad ani nemusí – zcela očividně jsem se snažila uniknout z *jeho pokoje*. Ale když jsem zvedla oči a poprvé od chvíle, kdy jsem odsud odjela, jsem se na Alexe pořádně podívala, zůstala jsem tam jenom stát jako idiot a na prázdno jsem otvírala a zavírala pusou.

Alexi Walterovi léto prospělo. Byl dozlatova opálený, jeho blondáté kudrny měly o něco světlejší odstín než obvykle, jako kdyby posledních pár měsíců strávil venku na sluníčku. Taky se o dost vytáhl, protože byl najednou o celou hlavu vyšší než já. Sledoval mě, jak si ho prohlížím, a rty se mu zavlnily. Na tváři mu nepohrával domýšlivý úsměv – na to byl expertem jeden z jeho starších bratrů –, ale bylo vidět, že je mu úplně jasné, co se mi honí hlavou.

„Ehm, čau,“ váhavě jsem se na něj usmála a předstírala jsem, že mi postupně nerudne krk. „Ne, ne, vůbec to není trapný.“

Alex si zastrčil ruce do kapes sportovních kraťasů a ramenem se opřel o stěnu. „No, bez klepání jsi tam vtrhla ty, za to já nemůžu.“

„No jo,“ zašklebila jsem se. „A nedokážeš si ani představit, jak *moc* mě to mrzí. Slyšela jsem odtamtud hudbu, tak jsem si myslela, že je tam Nathan.“

„Taky mě to mrzí,“ odpověděl. „Nechtěl jsem, abys to zjistila takhle, ale odpouštím ti, pokud mi teda slíbíš, že se na Kim nebudeš zlobit. Hrozně se bojí, že se s ní už nebudeš chtít bavit.“ Když jsem si všimla, jak se Alex tváří, došlo mi, že se mojí reakce nebojí jenom Kim.

Bylo od něj milé, že si s tím dělal starosti, ale nebylo to vůbec nutné. Během léta stráveného v New Yorku jsem si potvrdila, že byl náš rozchod správným krokem – za celou dobu jsem si na něj skoro ani nevzpomněla.

„Toho se vůbec bát nemusí. Vždyť jsme se přece rozešli, ne?“

„Jo, byl jsem u toho.“ Pronesl to lehkým, žertovným tónem, ale v jeho hlase jsem zaslechla i úlevný podtón. „Takže je mezi námi všechno oukej?“

„Víc než oukej. Upřímně řečeno mám za vás dva radost,“ odpověděla jsem mu, „ale... no... vážně jsem chtěla vidět Nathana. Nevíš, kde by mohl být?“

„Aha, takže takhle to je.“ Alex na sobě pořád neměl tričko, takže když si překřížil paže na hrudníku, ušklíbl se a samolibě na mě shlížel, musela jsem se držet, abych na něj nezůstala civět. Ano, už jsme spolu nebyli, ale to neznamenal, že jsem náhle oslepla. „Dáš mi kopačky a moje místo jakožto tvého nejoblíbenějšího Walterovic kluka si pro sebe ukradne Nathan? Jackie, to zabořelo.“

Málem jsem mu odsekla, že pozici mého nejoblíbenějšího Walterovic kluka nikdy nezastával, ale na poslední chvíli jsem udržela jazyk za zuby. „Nečeká na tebe tvoje holka?“

„Pravda.“ Odlepil se od stěny a zamířil zpátky ke svému pokoji. „Nathan teď hodně času tráví v podkroví, takže být sebou, zkusím to tam,“ poradil mi. „Uvidíme se u večere.“

„Alexi, počkej! Nevíš, jestli... myslíš, že tady dneska večer bude i tvůj bratr?“ Pokud ano, nerada bych na naše setkání byla nepřipravená.

Alex se zarazil, ale zpátky na mě se neotočil. „Který z nich? Víš, že mám bratrů víc než pár.“

„Víš moc dobře, o kom mluvím,“ odvětila jsem jemně.
„A ty zase víš, že se s ním nebavím, takže ti na to neumím odpovědět.“

„Oukej,“ řekla jsem, rozhodla jsem se na něj dál netlačit. Neměla jsem s ním na Colea vůbec zavádět řeč. „Tak asi zatím ahoj.“

Došla jsem si pro kufr, odložila jsem si ho v pokoji a pak jsem se vydala hledat Nathana, v hlavě mi přitom vířily myšlenky na to šokující odhalení, které dnešní odpoledne přineslo. Můj bývalý, se kterým *bydlím*, chodí s mojí kamarádkou, a ani jeden z nich se nenamáhal mě o jejich nově vzniklém vztahu zpravit. Ne že by mi snad dlužili vysvětlení, ale byla bych ocenila alespoň nějaké varování.

Když jsem Alexovi řekla, že mě to těší, nelhala jsem. S Kim se kamarádili už dlouho předtím, než jsem se tady vůbec objevila. Navíc měli společné nerdské koníčky. Právě na nich náš vztah vždycky trochu skřípal – mě nikdy nezajímalo *GoG*, on zase nedokázal pochopit, proč mi tak moc záleží na mém školním prospěchu. Ale přesto chvilku potrvá, než si na tuhle novinku zvyknu. Alex s Kim se k sobě možná hodí, ale i tak to byla znepokojující změna.

Byla jsem tak zabraná do myšlenek, že když jsem po pěti minutách došla ke stájím, z cesty jsem si nic nepamatovala. Když jsem vylezla po žebříku nahoru a přede mnou se otevřel pohled do podkroví, překvapeně jsem zamrkala. Čekala mě tam totiž další změna. K zadní stěně někdo přistavěl desítky plastových přepravek na mléko a vytvořil tam jakousi knihovnu, v níž byla uložena Nathanova sbírka vinylů. Z televizního stolku zmizela prastará televize, nahradil ji gramofon.

Nathan se válel na jednom z proleželých gaučů, v jedné ruce držel tužku, v druhé svíral nějakou knížku. Nejspíš zaslechl, jak lezu nahoru, a domníval se, že jsem někdo jiný, protože si útrpně povzdechl, a aniž by zvedl oči z rozečtené knížky, prohlásil: „Jordane, vím, že jsem ti slíbil, že ti pomůžu se znělkou tvého dokumentárního filmu, ale to není práce na pár hodin. Ještě jsem ani nezačal.“

„Já nejsem Jordan.“

Tužka mu z ruky vypadla na zem a prudce zvedl hlavu.

„*Jackie?*“ zvolal a široce se zazubil. Knihu odhodil a vyskočil na nohy. „Už jsi zpátky! Tak hrozně jsem... počkat, počkat, proč se tváříš našťavaně?“

Dala jsem si ruce v bok. „Nemůžu se dočkat, jak mi *tohle* jako vysvětlíš.“ Ale ve skutečnosti jsem na něj našťavaná nebyla, a tak jsem to vydržela předstírat jenom chvilíčku, pak jsem se přestala tvářit tak rozhořčeně a pevně jsem ho objala. Stejně jako Alex i Nathan během léta o dost povyrosl, a když se mi bradou opřel o temeno hlavy, potichu jsem si pro sebe zamručela.

Odtáhli jsme se od sebe, Nathanovi se ve tváři zračila nejistota. „A co přesně bych ti měl vysvětlit?“

„Nóóó, tak se na to podívejme. Neříká ti něco Alex a Kim?“

Nathan na mě překvapeně zamrkal. „Ale... vždyť jsi právě přijela. Jak o tom vůbec víš?“

„Když jsem si šla dát kufr k sobě do ateliéru, z vašeho pokoje se ke mně donesla hudba.“ Moje polovičaté vysvětlení stačilo na to, aby se Nathan začal rozpačitě šklebit, a mně bylo jasné, že ví, jak tenhle příběh skončí. „Samozřejmě mě to neomlouvá, ale už jsme se neviděli skoro tři měsíce a *strašně* se mi po tobě stýskalo.“

„A sakra,“ zamumlal a hodil sebou zpátky na pohovku. „Takže jsi je přistihla při činu, co?“

Přikývla jsem a posadila jsem se vedle něj. „Byli polonazí a zrovna po sobě zapáleně lezli. Dokážeš si vůbec představit, jak trapně mi bylo?“

„A zasáhlo tě to tak moc, že jsi zapomněla, že se s Alexem dělím o pokoj?“ zeptal se Nathan. „Proč si myslíš, že se schovávám tady? Od chvíle, co spolu začali chodit, jsem se sem v podstatě odstěhoval.“

Ježiš, to mě vlastně vůbec nenapadlo.

A soudě podle změn, které v podkroví provedl, tady nad stájem trávil opravdu hodně času. Když jsem si to tam teď znova prohlížela, všimla jsem si proutěného košíku s dekami a polštáři. Rozzlobila mě představa, že Nathan musí spát tady, protože se Alex v jejich pokoji neustále mucká s Kim. Ve Walterovic domácnosti bohužel nebylo podobně bezohledné chování vůči spolubydlícím žádnou novinkou – Danny se mi jednou přiznal, že je noční pták zčásti i proto, že se musí o pokoj dělit s Colem – a tmavé kruhy, které měl Nathan pod očima, mi řekly všechno, co jsem potřebovala vědět.

Jak dlouho už tohle probíhá?

Když jsem se ho na to zeptala, svraštil obličej. „No... dali se dohromady pár dní potom, co jsi odjela, takže v podstatě celou dobu?“

„To jako *vážně?*“

Nathan si moji reakci vyložil špatně. Něco si zamumlal pod nos, znělo to až podezřele moc jako „průser“ a pak se mi začal naprosto nemístně omlouvat. „Moc mě to, Jackie, mrzí. Bylo mi jasné, že to takhle dopadne. Celý týden jsem se snažil přijít na to, jak ti to co nejcitlivěji oznámit, ale –“

„Nathane,“ přerušila jsem ho přísně, načež se do pohovky zabořil tak moc, jako kdyby si přál, aby ho její polstrování celého spolklo. „Mě nenaštvalo, *co* jsem se dozvěděla, ale *kdy* jsem se to dozvěděla. Kolikrát jsme spolu během léta mluvili, alespoň pětkrát, ne? Proč jsi mi to neřekl?“ Ačkoli mi nevadilo, že spolu Alex a Kim chodí, bylo by fajn si na tuhle informaci zvyknout v New Yorku místo toho, aby mě to takhle vyvedlo z míry okamžitě po návratu do Colorada.

„Já vím. Když ono prostě... nebyla jsi tady a mně přišlo, že by ti to měli říct sami. Navíc to vypadalo, že by se ti hodilo si na chvíli dát od všeho toho dramatického dění tady pauzu. A přísahám bohu, že jsem měl v plánu tě varovat, jakmile se vrátíš. Ale myslel jsem si, že budu mít víc než jednu milisekundu na to, abych ti to řekl, ale to ode mě asi bylo dost naivní, zvláště když se zamyslím nad tím, co jsem si s nimi během léta užil já.“

Rozhodla jsem se, že už mu to dál nebudu vyčítat, a místo toho jsem se zeptala: „Vážně je to s nimi tak hrozný?“ I nadále mě štválo, že mi to Nathan zatajil, ale nemohla jsem se na něj zlobit za to, že i v tomhle drží basu se svými bratry, jak byl zvyklý odmalička.

„Pamatuješ si, když měl Isaac něco s tou Dannyho kamarádkou z dramaťáku? Víš přece, s tou holkou, co má na puse mateřský znamínko a vždycky se oblíká, jako kdyby hrála v nějakém historickém filmu?“

„Ne. To nejspíš bylo ještě předtím, než jsem sem přijela, a upřímně řečeno nechci o milostném životě tvého bratrance slyšet žádné hrůzné podrobnosti.“

„To chápu. Ale asi si to dokážeš dost dobře představit, ne? Isaac s krásnou podivínkou posedlou divadlem? Právě kvůli párům jako oni dva většinou lidi nenávidí, když se někdo mucká na veřejnosti.“

„Kam tím míříš?“

Nathan si povzdechl. „Alex s Kim jsou asi tisíckrát horší.“

Panebože. Už se vůbec nedivím, že se Nathan v podstatě odstěhoval do stájí.

„Takže...“ ozval se znova, když jsem mu hned neodpověděla. „Jenom aby bylo jasno – opravdu jsi s *Kilexem* v pohodě?“

„S Kilexem?“

„Přišlo mi, že to zní líp než *Alim*. Tobě se to nezdá?“

Zašklebila jsem se. „Zní to jako značka kapesníků pro nájemné vrahy.“

„Kilex! Jediné kapesníky, které vás přímo omráčí!“ prohlásil Nathan tónem, který používají v teleshoppingových programech vysílaných pozdě večer, v nichž na vás křičí důvody, proč byste si měli jejich zboží zakoupit. Svému vtipu se sám chrochtavě zasmál. „Máš pravdu. Zní to hrozně.“

„Nééé asi,“ protáhla jsem jízlivě.

„Tak hele, máš snad něco lepšího? Že jsem od tebe žádný návrh neslyšel.“

„Jo, protože by bylo fakt divný, kdybych s něčím přišla.“ Až bláznivý. Kdo by vymýšlel roztomilé párové přezdívky pro svého bývalého a jeho novou holku?

„Tak přece!“ prohlásil Nathan obviňujícím tónem a ukázal na mě. „*Přece jenom* tě to števe.“

„Co? Ne ne!“ Mrskla jsem po něm kýčovitým polštářem s volánky, mířila jsem mu na obličej, ale rozesmátý Nathan před ním stihl uhnout. „Přísahám, že mi vůbec nevadí, že spolu chodí. Myslím si, že se k sobě fakt hodí.“

„To je pravda,“ souhlasil se mnou. „Nevím, jestli za to může Kim, nebo to, že se odsud Cole odstěhoval, ale Alex

se změnil. Už není tak zatrpklý a stouplu mu sebevědomí.“

„Nebo je to možná proto, že nejmenší o deset centimetrů povyrostl a nabral i svaly? Walterovic geny jsou fakt neskutečně nefér. Je až směšný, jak dobře všichni vypadáte.“

„V tom se právě lidi často pletou. Ve skutečnosti za to nemůže Walterovic semeno, ale místní voda.“

Nakrčila jsem nos. S Nathanem jsem si skvěle sedla i díky tomu, že byl na svůj věk dost vyspělý, ale občas z něj vypadlo něco, čím mi připomněl, že je ve skutečnosti taky jenom dospívající kluk – a navíc Isaacův příbuzný. „Tak zaprvé, fuj. Prosím tě, už nikdy přede mnou nic takového neříkej. A zadruhé, jestli máš pravdu, tak už netrpělivě vyhlížím, až na mě ta voda zapůsobí taky.“

Nathan se zasmál. „Promiň, ale aby na tebe to kouzlo zapůsobilo, musíš tady žít dýl než jenom pár měsíců.“

„Neboj, já se v blízké budoucnosti nikam nechystám.“

„To je dobře. Bez tebe to tady nebylo ono.“ Nathan se zarazil, pak naklonil hlavu na stranu a pátravě si mě prohlížel. „Tak co, pomohlo ti, že jsi odjela domů?“

„Trochu. Když jsem se zase ocitla u nás v bytě, rázem mě zaplavila spousta všemožných vzpomínek, takže to ze začátku bylo... dost těžké. Nevím, jak bych to bez Dannyho zvládla. Vážně mi moc pomohlo, že tam byl se mnou.“ Na chvilku jsem se odmlčela a zhluboka jsem se nadechla, ještě jsem nebyla připravená o tom mluvit nějak podrobněji. „Ale dost bylo povídání o mně. Jak sis léto užil ty?“

„Jak už jsem říkal, bylo to dost trapný.“ Nathan si povzdechl, bezmyšlenkovitě si pohrával s trsátkem, které měl zavěšené na řetízku na krku, a přejížděl jím ze strany

na stranu. „Kromě toho se nic moc nestalo. Vlastně jsem se jenom válel tady v podkroví.“

„A to je všechno?“ zeptala jsem se nevěřicně. Určitě zažil i něco zábavného.

„Začal jsem luštit sudoku.“ Ukázal na knížečku číselných hlavolamů vedle sebe. „Počítá se to?“

Podle toho, jak se mi vyhýbal pohledem, mi bylo jasné, že se o svém létě bavit nechce. Když jsem se nad tím teď tak zamyslela, vlastně se tomuhle tématu vyhýbal i pokaždé, když jsme si volali, vždycky hovor stácel zpátky na mě. Byla jsem zvědavá a částečně jsem na něj chtěla dál dorážet, aby mi řekl pravdu, ale když jsem nad tím popřemýšlela, došlo mi, že by to ode mě bylo opravdu pokrytecké. Vždyť jsem sama před malou chvilkou změnila téma, abych mu nemusela odpovídat na podobnou otázku.

„Samozřejmě že jo,“ odpověděla jsem. „A slyšela jsem, že se tady prý bude konat nějaká pouliční slavnost?“

Moje otázka Nathana potěšila. „V Copper Valley ji pořádají každý rok, vždycky se slaví na konci léta. Koná se předposlední sobotu před začátkem školního roku. Mají tam pojízdné stánky s jídlem, hraje tam živá hudba a pro děti tam organizují různé hry. Někteří z nás se tváříme, že jsme na to moc cool, ale nakonec tam stejně vždycky všichni přijdeme.“

„Všichni... včetně Colea?“

Jakmile jsem to vypustila z pusy, Nathan povytáhl obočí. Polkla jsem a zabořila jsem pohled do klína. *Bože*, letělo mi hlavou, zatímco jsem si žmolala ruce, *tohle je fakt vrchol ubohosti*. Ještě jsem nebyla zpátky ani jeden den a už jsem se na Colea vyptávala jeho bratrů. Ale nemohla jsem si pomoci. Od chvíle, kdy jsem přistála v Denveru, mě začalo nervózně šimrat v břiše, a čím déle

jsem na naše opětovné shledání čekala, tím tenhle pocit sílil.

„Tys s ním ještě pořád nemluvila, co?“

Se záupněm jsem se opřela do ošoupaného čalounění pohovky. „O tomhle se s tebou *fakt* bavit nebudu.“

Nathan se samolibě ušklíbl – *panekriste, když se zatváří takhle, jako by Coleovi z oka vypadl!* –, ale dál na mě nena-
léhal. „Ale abych ti odpověděl, podle mě ne. Pochybuju, že se tam ukáže. Má spoustu práce. Když není u Tonyho v autoservisu, dělá plavčíka v obecním bazénu nebo si bere směnu navíc ve svojí další práci na pumpě. Moc často ho nevidáme, ale každý pátek sem chodí na večeri. Ale myslím si, že dneska nedorazí. Říkal něco o tom, že si musí začít balit.“

Přestože jsem věděla, že Cole půjde na vysokou – během léta jsem mnohokrát zpytovala svědomí a přemýšlela právě i nad touhle neodvratitelnou událostí –, když mi teď Nathan nade vši pochybnost potvrdil, že Cole opravdu odjíždí, stejně se mi sevřel žaludek. Walterovic domácnost bez něj nebude jako dřív. A pokud dneska večer na ranč nepřijde, znamená to, že ho uvidím až za týden? V duchu jsem si nadávala, že jsem mu zbaběle nenapsala. Jestli budu muset čekat celý následující týden, dost možná to nepřežiju.

Chtěla jsem z Nathana vypáčit ještě něco dalšího, ale odněkud z hlubin pohovky se najednou ozval chrčivý, zdánlivě odosobnělý hlas.

„Jack volá Nathana, Jack volá Nathana.“

Nathan se posadil, začal prohledávat sedáky pohovky, pak z nich vytáhl vysílačku, zvedl si ji k puse, zmáčkl tlačítko a začal do ní ihned mluvit: „Tady Nathan, přepínám.“

„Večeře bude za pět minut, přepínám.“

„Díky. Rozumím, končím,“ odpověděl, pak vysílačku odhodil na konferenční stolek.

„Proč si voláte vysílačkou?“ chtěla jsem vědět.

„Táta jich pár koupil, když se Zack s Bennym přidali k malým skautům. Museli se je naučit používat, aby získali odznak za rádiovou komunikaci. Mobilní signál je tady dost nanic, takže se nám hodí, když se se mnou potřebuje spojit někdo z domu.“ Nathan se zvedl z gauče, pak ke mně natáhl ruku a pomohl mi vstát. „Pojď, půjdem. Jestli si nepospíšíme, ty malý neznažboží nám všechno sežerou.“

Kuchyně byla srdcem Walterovic domácnosti, takže když jsme do ní s Nathanem o pět minut později vstoupili, panoval tam obvyklý chaos, který nastal pokaždé, když se většina členů rodiny sešla uvnitř domu – Walterovi se smáli, dělali různé vylomeniny a vzájemně se překřikovali. Zatímco se připravovalo a servírovalo jídlo, všem se pod nohama pletli psi. Hrála tam hudba, pár dětí se o něco handrkovalo a ozýval se další smích. Bylo tam pěkně rušno, někdy toho na člověka bylo až moc, ale nějakým způsobem to stejně vždycky působilo hlavně pohodově a přívětivě.

Dveře do spíže byly otevřené dokořán a já jsem sledovala Bennyho, jak zvedá Zacka, aby jeho dvojče dosáhlo na balíček oreo na horní polici. Will si sušenkové loupeže odehrávající se mu přímo před nosem nevšiml, protože své manželce Haley něco zaujatě šeptal do ucha. Když jsem si všimla, že kuchyňský kohoutek zakrývá kbelík,

zamračila jsem se, ale pak jsem zpozorovala, že na zemi leží George, hlavu má strčenou ve skřínce pod dřezem a vedle sebe má položenou bednu s náradím.

„Teto, došlo nám máslo,“ prohlásil Lee, zatímco se přehraboval v lednici. Dnes večer nejspíš přišla řada na výpomoc s přípravou večere na Isaaca, protože právě krájel vodní meloun.

„Ne, nedošlo,“ odpověděla Katherine a z trouby vytáhla pekáč. „Dneska jsem ho koupila. Pozor, Jacku. Pálí to.“ Hrnc, ze kterého se kouřilo, postavila na podložku, a pak dodala: „Díval ses do šuplíku na ovoce? Vyložit nákup mi pomáhali Zack s Bennym a víš, jak to vždycky dopadne.“

Její teorii potvrdilo dvojí chichotání.

Katherine pevně trvala na tom, že se večere vždycky podává u stolu, takže mě překvapilo, když jsem si všimla, že jídlo dává na kuchyňský ostrůvek, ze kterého udělala bufetový stůl. Ale pak jsem zpozorovala, co tuhle změnu způsobilo.

„No teda,“ vypadlo ze mě, když jsem si nepořádek prohlížela. Celý třímetrový jídelní stůl pokrývaly rozmanité věci – hromádky pečlivě složeného oblečení, komínky knížek, krabice plné starých hraček a všemožných jiných předmětů. „Co se to tam děje?“

Nathan pokrčil rameny. „Máma říkala něco o tom, že chce probrat staré věci a prodat všechno, co nepotřebujeme, na nějaké charitativní akci, která se bude konat někdy na podzim, ale nic víc o tom nevím.“

„Je to dobročinný bazar, do kterého se zapojí celé městečko, cílem je vybrat peníze na nový park,“ donesla se ke mně něčí tichá odpověď, a když jsem se za hlasem otočila, zjistila jsem, že si mě obezřetně prohlíží Kim. „Čau, Jackie. Ráda tě –“

„Jackie!“ Vrazilo do mě něčí tělíčko a skoro mi to vyrazilo dech. „Už seš zpátky!“

„Uf. Ahoj, Parker,“ pozdravila jsem ji a taky jsem ji objala. „Jak ses měla v létě, bylo to fajn?“

„Suprově! Táta mě naučil střílet z praku a začala jsem chodit na tenis. Chtěla jsem se přihlásit na box, ale podle mámy už mám dost násilné sklony i bez boxu.“

Dál o něčem žvatlala, takže jsem Kim jenom bezhlasně navrhla, že si promluvíme později, a Kim souhlasně přikývla. Další dvě minuty jsem poslouchala Parker, která mi vyprávěla, o co všechno jsem během své nepřítomnosti přišla. Vzhledem k tomu, že jsme si k sobě nejdřív hledaly cestu poměrně složité, mě její nadšení překvapilo a dojalo zároveň. Připomnělo mi to, že jsem taková kdysi bývala taky – i já jsem se celá rozzářila, kdykoli si na mě Lucy udělala čas.

„Tak jo, všichni,“ překřičela Katherine hluk v místnosti a zatleskala, aby si získala pozornost všech přítomných, „večeře je hotová. Pojdte si pro talíř a naberte si. Dneska večeříme venku.“

Už jsem moc dobře věděla, jaká zběsilost vždycky Walterovic děti popadne, když se podává jídlo, a tak jsem se rozhodla, že nejbezpečnější bude chvíli počkat. A dobře jsem udělala. Isaac s Leem se přetlačovali o to, kdo z nich si může jako první nabrat kuřecí stehýnka, Zack s Bennym zase každého, na koho dosáhli, plácali papírovými talířky. Jack otevřel lahvičku s barbecue omáčkou, pak s ní bezmyšlenkovitě zatřepal a zacákal celou kuchyň, zatímco Alexovi málem vyletěl vrchovatě nabraný talíř z ruky, když zakopl o svého tátu, který ještě stále ležel pod dřezem a snažil se opravit odtok.

„Hele, to stačí! Nech taky něco nám ostatním,“ rozkřikla se Parker na Jordana nad ještě vařícím pekáčem.

Pokusila se Jordanovi z ruky vytrhnout servírovací lžíci, ale on ji bez problému odpálkoval a vyklopil si – podle všeho už třetí – vrchovatou naběračku na už tak plný talíř, na kterém kromě zapečených brambor se sýrem neměl nic jiného. Když se natáhl, že si nabere další porci, Parker mu dala pěstí do žeber.

„Au!“ vypískl Jordan, naběračku pustil a ta se s rachotem svezla zpátky do pekáče. „Mami, Parker mě praštila!“

„Jo, protože se chováš jako kretén a nabíráš si všechny brambory!“

„Nebud' sprostá!“ ozvala se zpod dřezu přidušená výtka.

Katherine si stiskla kořen nosu. „Parker, co jsem ti říkala o tom, že nemáš ostatní bít?“

Parker rozzlobeně zafuněla, ale pak svésila hlavu. „Že se to může jenom v některých kontaktních sportech nebo když se mě někdo snaží unést.“

„Už tě varuju podruhé. Ještě jednou a dostaneš zarcha. A Jordane? Nemůžeš si na večeri dát jenom brambory. Nandej si na talíř i něco zdravého.“

Potom, co se všichni obsloužili, jsem se k ostrůvku dostala i já, nabrala jsem si jídlo a pár minut jsem si povídala s Willem a Haley, které jsem naposledy viděla na jejich svatbě. Novomanželé si před dvěma týdny koupili svůj první dům – ranč na kraji městečka vyžadující celkovou rekonstrukci – a nadšeně plánovali, co všechno a jak na něm opraví. Když se rozhovor stočil k výhodám a nevýhodám různých typů pracovních desek na kuchyňskou linku, na něco jsem se vymluvila a utekla jsem ven.

Už bylo docela pozdě, takže se zapadajícím sluncem se ztrácelo i vedro, které den provázelo, a zanechávalo za

sebou příjemně vlahý vzduch a pásy nafialovělých mraků na obloze. Vzduch tady voněl přesně tak, jak jsem si vůni léta vždycky představovala – jako směsice grilovaného masa, chloru a čerstvě posekané trávy. Oproti typickému newyorskému pachu moči na rozpálených chodnících a rozkládajících se odpadků se jednalo o dost podstatné zlepšení. Na chvíli jsem zůstala stát na místě, snažila jsem se to všechno pořádně vstřebat a ze zasněného zamyšlení mě vytrhlo až to, že jsem zaslechla, jak na mě někdo křičí.

„Halóóó, země volá Jackie.“

U zahradního stolu na druhé straně terasy seděl Isaac s Leem, Alexem, Kim a Nathanem. Něco se mi na tom nezdálo, jako kdyby z té scény přede mnou někdo něco vymazal. Po chvíli mi došlo, co mi na tom pohledu nese-dí – chyběla mi tam nejstarší Walterovic dvojčata. Při vzpomínce na Dannyho se mi sevřel hrudník. Strávili jsme spolu celé léto, takže mě jeho nepřítomnost zneklidňovala, ale rozhodl se, že v New Yorku ještě zůstane a pokusí se prorazit jako herec, a já jsem mu nemohla vyčítat, že si chce jít za svými sny.

Alex si mě s povytaženým obočím prohlížel, pak odsunul prázdnou židli vedle sebe. „Máš v plánu tam takhle postávat celý večer, nebo si k nám přisedneš?“

Ucítila jsem, jak se mi kolem zápěstí ovíjí něčí ruka.

„Ne, pojď si sednout vedle mě,“ žadonila Parker a táhla mě k trávníku, „ještě jsem ti nedořekla, co všechno jsem v létě zažila.“

Usmívala se až nápadně nevinně, ale já jsem se ještě nedokázala postavit tváří v tvář Alexovi s Kim, ne když jsem ještě měla události z dnešního odpoledne v živé paměti. A tak jsem směrem k Alexovi jenom vyslala omluvný úsměv a nechala jsem Parker, ať mě doveče k piknikovému

stolu, u nějž jedly mladší děti, a zatímco mě Zack s Bennym zaníceně pozorovali, Parker mi ukázala, kam přesně si mám na lavici sednout. Jack se pekelně soustředil na jídlo před sebou, ale po jeho dvojčeti jako by se slehla zem, takže mi bylo hned jasné, že se něco chystá. Jak jsem tak Jordana znala, nejspíš se někde v blízkosti schovává s kamerou v ruce a doufá, že se mu podaří natočit, co se semele, ať už to bude cokoli. Zběžně jsem se podívala pod stůl (rozhodla jsem se, že na jejich hru přistoupím, pokud v ní teda znova nebude účinkovat i Rampl, Jordanova užovka), pak jsem se posadila a čekala jsem, co přijde.

Nemusela jsem čekat dlouho.

Parker se mě snažila rozptýlit neuvěřitelnými historkami z letního tábora, ale Walterovic rodina nenápadností zrovna nevynikala, takže jsem koutkem oka zahlédla, jak Jack pokývl hlavou. Po jeho znamení se ozvalo zvláštní zakloktání a o zlomek vteřiny později už mi do zad narazil proud vody. Vykřikla jsem, útok mě zas tak nepřekvapil, ale nečekala jsem, že voda bude až takhle ledová, a děti rozjařeně vypískly. V keřících za mými zády se schovával zahradní zavlažovač, a než se mi podařilo se vyhrabat na nohy a utéct z jeho dosahu, postříkal mě ještě jednou.

„Co se děje?“ ozval se podmračený Nathan stojící na kraji terasy. Nikdo mu neodpověděl, ale stačilo mu se rozhlédnout po scéně před sebou a okamžitě mu došlo, co se stalo. Z jednoho lehátka u bazénu popadl ručník a seběhl po schodech dolů. „Jackie, jsi v pohodě?“

„Nic se nestalo,“ odpověděla jsem mu, nabízený ručník jsem si od něj převzala a přehodila jsem si ho přes ramena.

Moje odpověď ale Nathana nejspíš neuspokojila, protože se do svých sourozenců našťavaně pustil. „Co vás to sakra napadlo?“

„Klídek, Nate. To byl jenom vtípek na přivítanou,“ vysvětlil Jordan, když se s kamerou v ruce vynořil z keřů. Jeho spolupachatelé se zahihňali. „Mám to všechno natočený. Kdo to chce vidět?“

Zdálo se, že Nathan každou chvilku zlostně vybuchne, a tak jsem mu položila ruku na paži a pokusila jsem se ho uklidnit. „Hele, to je v pohodě. Opravdu.“

„V pohodě to není,“ vyštěkl a našťvaným pohledem dál propaloval svoje mladší bratry a sestru, kteří se shlukli kolem Jordana a na obrazovce kamery sledovali svůj útok. „Ještě tady nejsi ani tři hodiny a už tě stihli –“

„Nathane,“ významně jsem se na něj zadívala. Pak jsem o dost tišeji dodala: „Stalo se jenom to, co jsem jim *dovolila* udělat.“

Otevřel pusu, aby se se mnou dál přel, ale když mu došlo, co jsem řekla, zarazil se. Chvilku nato se mu v očích chápavě zablesklo. „Aha! Takže tys je nechala...“

Přikývla jsem. „Jo, o nic nejde.“

A nelhala jsem.

Moje staré já by trvalo na tom, že si musím jít vysušit vlasy a převléct se, ale od svého prvního setkání s Walterovic dětmi, kdy mě Zack s Bennym srazili do bazénu, jsem už ušla dlouhou cestu. U Walterů člověk nikdy nemohl předpokládat, že zůstane v suchu. A já jsem se někde mezi všemi těmi nečekanými útoky ze stříkacích pistolek, několika překvapivými slejváky a shozením do ledového jezírka naučila, že mi trochu vody nikdy neublíží.

Ta troška vody za jejich rozesmáté výrazy bezpochyby stála.

druhá kapitola

Zbytek prvního večera po návratu do Colorada jsem strávila s Walterovic rodinou. Když jsme dojedli, George na zahradě za domem zapálil táborák, všichni jsme si posedali kolem ohně a povídali jsme si o tom, co jsme v létě zažili. Leeovo vyprávění o jejich katastrofálním rodinném výletu pod stan mě rozesmálo tak moc, až mě z toho rozbolelo břicho, já jsem jim zase vylíčila, jak po Dannym během jeho první cesty metrem nějaká žena v plesových šatech bezdůvodně házela gumové medvídky, a na vlastní kůži tak zažil, jak podivný New York dokáže být. Když jsem se konečně rozhodla to zabalit a jít spát, bylo už po půlnoci. Rychle jsem si odbyla všechny večerní povinnosti – vyčistila jsem si zuby, umyla jsem si obličej a rozčesala vlasy – a pak jsem se po schodech dověkla nahoru do svého pokoje. Na Katherinin bývalý ateliér jsem se těšila. Už se mi stýskalo po jeho pestrobarevných nástěnných malbách a výsuvných oknech, z nich jsem měla výhled na různé části ranče. Potěšilo mě i to, jak tam vrzala podlaha.

Než jsem zhasla, udělala jsem ještě jednu věc – z krku jsem si sundala řetízek, na němž visel přívěsek se suše-

ným květenstvím levandule, a uklidila jsem si ho do šperkovnice na komodě. Původně patřil mojí mámě, nosila ho celkem často a dost si na něm zakládala, a ačkoli se mi tenhle jemný šperk už dlouho hrozně líbil, nedokázala jsem si ho po její smrti jen tak přivlastnit. Změnilo se to až před měsícem, kdy jsem se konečně odhodlala a začala jsem vyklízet ložnici rodičů. Jakmile jsem na jejím nočním stolku narazila na tenhle stříbrný řetízek, hned jsem si ho pověsila na krk. Teď jsem ho občas nosila, cítila jsem se díky němu mámě víc nablízku.

Když jsem si konečně vlezla do postele, byla jsem tak utahaná, že jsem si myslela, že usnu, jakmile si položím hlavu na polštář. Vždyť už se mi taky pořádně zavíraly oči.

Ale k mému rozčilení jsem vůbec nemohla zabrat. Můj mozek měl ve zvyku začít jet na plné obrátky zrovna ve chvílích, kdy jsem byla úplně vyčerpaná, a dneska se všechny moje myšlenky točily jen a pouze kolem Colea Waltera. Když jsem se dozvěděla, že zítra večer bude v práci, ulevilo se mi, ale zároveň mě to otrávil. Sice mu ještě nebudu muset čelit, avšak věděla jsem, že tím jenom odkládám nevyhnutelné. Na jednu stranu si díky tomu budu moct pořádně užít tu pouliční slavnost a nebudu se muset bát, že naše opětovné shledání vyústí ve vzteklou hádku. Na druhou stranu jsem to ale už chtěla mít co nejrychleji za sebou, v žádném případě jsem to nemohla odkládat až do příštího pátku. Jestli se Cole na ranči neukáže ani během víkendu, v pondělí si ho najdu, i kdybych kvůli tomu musela uprosit některého z Walterovic kluků, aby mě do městečka zavezl.

My dva jsme si potřebovali promluvit *zcela bezpodmínečně*.

V létě se totiž moje situace změnila.

Strýček Richard se domníval, že zármutek ze ztráty rodiny nezvládám, a tak mě na začátku roku poslal z New Yorku pryč. Podle něj mi vůbec nepomáhalo, že jsem dál bydlela v bytě, kam se moji rodiče a sestra už nikdy nevrátí, a navíc jsem se místo toho, abych se vyrovnávala se svými pocity, po hlavě vrhla do dobrovolničení, školních klubů a domácích úkolů. Kdybych se dál takhle přepínala, mohlo by to skončit naprostým vyhořením a apatií. Odstěhovat se k Walterovým mi do určité míry pomohlo, díky nim jsem si uvědomila, jak důležité je někdy hodit starosti za hlavu a nesnažit se za každou cenu být ve všem tak dokonalá.

Ale když jsem se vrátila zpátky domů a znova jsem bydlela na místě, kde jsem svým vzpomínkám nemohla uniknout, opět mě zaplavil silný žal a já jsem si uvědomila, že měl Richard pravdu – opravdu jsem od chvíle, kdy moji rodiče se sestrou zemřeli, před tou bolestí jenom utíkala. A v Coloradu jsem v tom pokračovala. Studium a školní kluby jsem nahradila Colem a Alexem. Od zdrcujícího zármutku jsem se rozptylovala tím, že jsem se s nimi sbližovala. Jakmile jsem si tohle přiznala, začala jsem si to vyčítat. Přišla jsem o rodinu a místo toho, abych po nich truchlila, jsem se vrhla do vztahů s kluky a svůj čas jsem trávil flirtováním a líbáním, zkrátka jenom nepodstatnými blbostmi.

Nicméně teď nadešla chvíle, kdy už se opravdu musím přestat rozptylovat jinými věcmi. Tohle si Lucy ani moji rodiče skutečně nezasloužili. Nezasloužila jsem si to ani *já* a vlastně ani Cole. Alex to určitě vezme v pohodě, náš rozchod byl přátelský, a navíc se přiznal, že mě využíval stejně jako já jeho. Ale Coleovou reakcí jsem si nebyla tak jistá, s ním to vždycky bylo komplikovanější a nic se ne-

obešlo bez dramatických scén. Ještě jsme spolu ani nezačali chodit a už teď byl náš vztah plný překážek a nášlapných min. Navíc se Cole co nevidět odstěhuje a já se musím zase začít soustředit na školu.

Přestože mi na Coleu Walterovi opravdu záleželo, nemohla jsem s ním chodit.

Život by byl jednodušší, kdybychom prostě zůstali jenom kamarádi.

Druhý den ráno jsem pozorovala, jak nad rančem vychází slunce, a čekala jsem, až se ke mně připojí Nathan a půjdeme si zaběhat. Před během jsem se protáhla, ale když Nathan nepřišel ani potom, řekla jsem si, že nejspíš zaspal, a rozhodla jsem se vyrazit bez něj. Walterovic děti si o sobotách přispaly moc rády, a tak mě vůbec nepřekvapilo, že v domě bylo ticho i poté, co jsem se vrátila. Teprve když jsem se blížila ke kuchyni, z níž se nesly poslední výměny nějaké hádky, zjistila jsem, že je vzhůru i někdo další.

„... skoro sedm ráno a ty teprve přicházíš domů,“ zaslechla jsem Katherine. „Tak takhle teda ne.“

„Už jsem ti řekl, že jsme se s kamarádem dívali na film a já jsem u toho usnul,“ bránil se někdo, ale nebyla jsem si jistá, kdo to říká. Možná Isaac? „Co víc ti k tomu jako mám říct? Fakt to bylo omylem, přísahám.“

„Já bych ti to i uvěřila, kdyby to bylo poprvé, ale ty to na nás takhle zkoušíš celé léto a porušuješ jedno pravidlo za druhým.“ Už jenom podle tónu, jakým to říkala, jsem si dokázala představit, jak skepticky se Katherine tváří. „A já už mám tohohle tvého chování právě dost.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Můj návrat k Walterovic klukům.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.